

POSTANOWIENIE

Dnia 23 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku L. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w P.
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 23 września 2020 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 21 stycznia 2020 r., sygn. akt III AUa (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 21 stycznia 2020 r. odrzucił skargę kasacyjną L. Z. od wyroku tego Sądu z 1 sierpnia 2019 r. ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia, którą ustalił na 4.262 zł (art. 25 § 1 k.p.c., art. 398⁶ § 2 k.p.c.). Przedmiotem sprawy nie było przyznanie emerytury, lecz jej wysokość. Różnica pomiędzy świadczeniem żądanym a wypłacanym przez organ rentowy wynosiłaby 355,11 zł brutto miesięcznie, czyli wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 4.262 zł (12 m-cy x 355,11 zł). Wartość jest niższa niż 10.000 zł, zatem skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. Nawet gdyby hipotetycznie przyjąć kwotę 575 zł, podaną przez pełnomocnika ubezpieczonego w piśmie z 16 grudnia 2019 r., to wartość przedmiotu zaskarżenia wynosić będzie 6.900 zł.

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie art. 19 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez jego wadliwe niezastosowanie i nie przyjęcie, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o przyznanie i wstrzymanie emerytury lub renty, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia, że w sprawie, ze względu na wartość przedmiotu sporu, skarga kasacyjna nie przysługuje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Teza, że w sprawie skarga kasacyjna jest dopuszczalna bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest zasadna. Skarga byłaby dopuszczalna, gdyby przedmiot sprawy dotyczył przyznania emerytury. Z akt sprawy wynika, że skarżący po rencie z tytułu niezdolności do pracy otrzymał emeryturę od 1 września 1995 r. z waloryzowaną podstawą wymiaru (ustaloną dla renty), wyliczoną z lat 1989-1992 z wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru (wwpw) 205,4%. Emerytura została przeliczona decyzją z 14 lipca 2010 r. od 1 czerwca 2010 r. z wwpw 215,15%. W obecnej sprawie pozwany decyzją z 22 stycznia 2018 r. odmówił wznowienia postępowania zakończonego decyzją z 14 lipca 2010 r. Sąd Okręgowy oraz Sąd Apelacyjny odmowę wznowienia postępowania uznały za prawidłową wobec braku zasadnych podstaw do wznowienia. Uprawnione jest zatem stwierdzenie, że przedmiot decyzji i rozstrzygnięcia sądowego nie dotyczy przyznania emerytury, gdyż skarżący nabył już prawo do tego świadczenia, lecz zwiększenia emerytury poprzez ustalenie wyższej podstawy wymiaru. Przy takim przedmiocie sporu o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Taka wykładnia art. 398² § 1 k.p.c. jest utrwalona w orzecznictwie (z wielu choćby postanowienie Sądu Najwyższego z 20 lipca 2011 r., II UZ 25/11 i powołane w nim orzeczenia). Potwierdza ją jedno z ostatnim postanowień Sądu Najwyższego z 20 marca 2018 r., I UZ 71/17 z tezą - Żądanie przeliczenia emerytury (podstawy jej wymiaru) jest sporem o prawo majątkowe. W przypadku tego typu sporu dopuszczalność zaskarżenia kasacyjnego podlega ograniczeniu ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.).

Wartość tę oblicza się z uwzględnieniem art. 22 k.p.c., przy czym stanowi ona różnicę między wysokością świadczenia wypłaconego przez organ rentowy a wysokością świadczenia żadanego przez ubezpieczonego w skali jednego roku.

W sprawie wymagane było ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia, nie tylko ze względu na konieczne badanie wartości przedmiotu zaskarżenia jako przesłanki dopuszczalności skargi kasacyjnej (por. art. 398⁴ § 3 k.p.c.). Ustalał ją Sąd po wniesieniu skargi kasacyjnej. Na wezwanie Sądu strony przedstawiły swoje stanowiska. Sąd ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kotwę 4.262 zł. Skarżący w zażaleniu nie podważa ustalenia (wyliczenia) tej wartości. Poprzestał na ogólnym zarzucie naruszenia art. 19 § 1 w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. i niezasadnej tezie, że sprawa dotyczy przyznania emerytury.

O dopuszczalności skargi kasacyjnej decydowała wartość przedmiotu zaskarżenia. Jest niższa niż 10.000 zł i dlatego skarga kasacyjna nie jest dopuszczalna.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 1 i § 3 k.p.c.).